

Ἐλευθερον Ἡσπεριώτην, Ἡσπεριωτικὴν Ἀδραν, Ἐπιτάφιον Πλειάδα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Μοσίου (τὸ ἔστειλα) Ἰακώβου Ἐλ- ληγα (ἔχει καλῶς) Κομμο. (δὲν περᾶζει, οἱ καθυστεροῦντες λῦται ἀναφέρονται εἰς τὸ ἐπά- μενον) Σημάλαν τοῦ Ἀβέρωφ (ὁ κ. Φ. τὰ ἐξήγησεν αὐτὰ εἰς προηγουμένη ἐπιστολήν του) Ἀμαρυλλίδα (βραβεῖον ἔστειλα) Ἀερο- ναυτοπούλαν (ὄχι, ἡ περὶ τῆς ἐρωτῆς, δὲν εἶνε) Ἀθραν τοῦ Ἐδρίπου (σὲ συγχάρω διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμοὺς) Αἰγύπτιον Ἀστέρα (δὲν θὰ ἐδιάδασαι, φαίνεται, τὸν Ὀδηγόν διὰ τοῦτο στέλλεις Ἀσκήσεις πρὶν προκηρυχθῆ ὁ σχε- τικὸς Διαγωνισμός) Ἐργάνην (αὐτὸ μάλι- στα, σοῦ ταίριαξέ) Νηρηίδα (χαίρω πῶς ὁ ἐδοθήσῃ ναυακαλύψῃ τὴν διευθυγνὴν τῆς ἀγα- πητῆς σου φίλης) Μόνωσον (ἔστειλα) πῶς σοῦ πέρασε τέτοια ἰδέα; Ἰσα-Ἰσα τοὺς παλαιὸς φίλους τοὺς ἀγαπᾷ κανεὶς περισσώτερον) Ἐλ- ληνικὴν Θεότητα (ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ ἂν τὸ ἐγκριθῆν ποιήμα σου κληρωθῆ — διότι, ξεύρεις, αὐτὰ δημοσιεύονται ἀνεξαιρέτως διὰ κλήρου, — θὰ συμμορφωθῶ μετ' ἐπιθυμίαν σου) Οὐράνιον Τόξον (μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον ἐδιάδασα τὰ κατὰ τὴν διαμονήν σου εἰς τὴν Ὀδησόν) Φῶτον Τσαβέλλαν (τόμους ἔστει- λα) Εἶμαι Ζακωνθία (ἔχει καλῶς) Ἐθνικὴν Σημάλαν (ἔστειλα) Ἀρε- Σβύδος (ἔστειλα) Ἀθραν τῆς Μεσογείου (ἐλήφθησαν ὁ λῆσμός σου ἐπιστολὴν μετ' 4 φρ) Αἰματόδροντον Ἐλ- ληνικὴν Σημάλαν (ἔχει καλῶς) ἔστειλα) Ἐ- λευθερον Ἐλληνα (ναί) Ρυολέτον (ὄχι, κα- τοικεῖ εἰς Κυθωνίας) Βασιλισσαν τῆς Κύπρου (ἔστειλα) Ἐλληνικὸν Ἰδεώδες (ἐμπρός!) Βερζεβολήν, Ἀθανάσιον Διάκον, κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 Μαρτίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσχέξ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκαί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πει- ραιῶς μέχρι τῆς 29 Μαρτίου ἐκ τῶν Ἐπαρ- χικῶν μέχρι τῆς 5 Ἀπριλίου ἐκ τοῦ Ἐξω- τερικοῦ μέχρι τῆς 23 Ἀπριλίου.

Ἡ ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν διὸν νὰ γράφεται τὴν λύσιν τῶν οἱ διαγινώσκοντι πάλαι ἐν τῷ Πραγματιῶν μας εἰς φακέ- λους, ὧν ἕκαστος περιεχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

147. Δεξιόγραφος

Τρία σύμφωνα τῶν Γάλλων Ἰσα-Ἰσα θὰ ἀρκέσουν, Ἐνα ζῶον, καὶ μετ' ὅλον Μάλιστα, νὰποτελέσουν. Ἐπιτάφιο ἐπὶ τῆς Ἐλληνικῆς Καρδίας

148. Μεταγραμματισμός μετὰ Τονο- γρίφου

Ἀπὸ ἑλληνικὸν νοῖ Λάσπη μοναχὰ θὰ μείνη, Ἄν ὁ τόνος καταβῆ, Καὶ τὸ Μι τοῦ Πι ἂν γίνη. Ἐπιτάφιο ἐπὶ τοῦ Ἰδανικοῦ τοῦ Καλλιτέχον.

149. Δημιουργία Αἰνίγματος

Ἐργουμ' ἀφέντη, ἀπὸ μακρὰ Κι' ἂν εἶνε ὄρισμός σου, Θὰ κτίσω τὸ καλὸν μου Πάνω στ' ἀρχοντικὸ σου. Ἐπιτάφιο ἐπὶ τῆς Πιθητικῆς Κωνσταντινουπόλεως

150. Ἀστή

Ναντικαταστάθου ὁ ἄ- στερισκοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ γινώσκων- ται: καθέτως βασιλεὺς τῆς Τροίας, ὄριζοντιως βασι- λεὺς τῆς Λυδίας, διαγωνίως δὲ Κράτος τῆς Εὐρώπης καὶ ὄνομα διδάσκει Ρωμαίας γυναίκος. Ἐπιτάφιο ἐπὶ τοῦ Ἐμοῦ τοῦ Πραξιτέλους

151. Κυβόλεξον

*** = Μέρους τοῦ μαχαίριου. *** = Ἀρχαῖος Θεός. *** = Κίνησις ποδῶν. *** = Πρῶτοπον τῆς Π. Διαβήτης. Ἐπιτάφιο ἐπὶ τοῦ Κόσμου τοῦ Πόντου.

152. Ἐπιγραφή

Κ Λ Ρ Σ Ο Ο Ρ Ι Υ Ν Τ Ω Σ Ν Ε Ο Σ Ο Π Χ Κ Ι Φ Α Ρ Υ Ρ Υ Ι Ι

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης. Ἐπιτάφιο ἐπὶ τοῦ Ματωμένου Φεγγαρι

153. Ποιικὴ Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κά- τωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευ- τέρης, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω κα- θεξῆς, ἀποτελοῦν μέγαν Ἰταλὸν μαθηματικὸν καὶ ἀστρονόμον.

1, Διάσημος Γάλλος πολιτικὸς, φιλέλληνα 2, Ρωμαῖος φιλόσοφος 3, Ἄρπυια 4, Ἐκ τῶν ἐπτά σοφῶν 5, Ρωμαῖος συνωμότης 6, Μέγας ἀγαματοποιός 7, Μάντις 8, Βασι- λεὺς τῆς Σπάρτης 9, Πατὴρ μεγάλου Ἀθρ- ναίου Ἀρχόντος.

Ἐπιτάφιο ἐπὶ τοῦ Ἀνδρείου Ἀνδραῶν

154. Φωνηεντόλιον

στυ - νδρζ - κλ - κ - τ - χ λξ

Ἐπιτάφιο ἐπὶ τοῦ Ἀνάγνωστο Ἀουλούδο

155. Γρίφος

ου ου ου Ἑλλάς ου ου Γαλλία ου ου ου Ἀγγλία ου ου Γερμανία

Ἐπιτάφιο ἐπὶ τῆς Βοσπορίας Γαλιανολέου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 3, 4 καὶ 5 21. Παναθήγεια (Πάν, Ἀθήναι, α.) — 22 — 24. Γάτα - Πήτα - Τάπης. — 25. Μανδύλι - κανδήλι. — 26. Τὸ σταφυλί.

27. ΦΙΛΩΤΑΣ 28. Νὰ πολλαπλα- ΚΕΡΚΥΡΑ σιάσῃ 125 ἐπὶ 6. ΗΣΙΟΔΟΣ — 29. ΛΥΣΙΑΣ (ἄλλας, πΥρ, ἘΣ- ΣΑΡΔΕΙΣ (ἄλλας, ΠΑΡΙΣ, ΒΟΙΩΤΙΑ ἄστῆρ.) — 30. Ἐν ΛΑΡΙΣΣΑ τῷ Ἀθρ οὐκ ἔστι ΣΙΚΕΛΙΑ μετὰ οἱ α. — 31.

Μισοὶ διαβολὴν (μ' εἰς οἱ διὰ βολήν.

32. Χελιδὼν (χέλι, Δών.) — 33. Μήλος- ἦλος. — 34. Νοῦς-χούς. — 35. Ὄρος-ῶρα.

36. ΝΥΝ πογγί, ἔχεις φέρετα σὸ ΝΟΘΟΣ βουνό. — 38. ΛΑΜΙΑ (ἄλ- ΕΥΘΥΜΟΣ μα, μάλα, Ἰμαλία.) — 39. ΝΟΜΟΣ ΣΙΝΑ, ἈΡΗΣ, ΡΙΝΗ (ΣΑΡωνικός, ἸΡΙΣ, ΝΗ- ΣΟΣ Νεμιά, ἈΣΗρ.) — 40. Σ Νοῦς ὕψης ἐν σώματι ὕ- γει. — 41. Ἡ Ἑλλάς προῶρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ (Ἡ ἔλ ἄς πρὸ ὀρίστε-ναῖς εἰς ι - καὶ -θὰς εἰς ι).

42. Τιμολέων (τιμῶ, λέων.) — 43. Ἄθως - θῶς - ὤς. — 44. Κρόνος - ὄρνος - Χρόνος - ὄ- νος. — 45. Πίνδος (Παγγαῖον, ἌΝΑθεις, ὌΣσα.)

46. Π Ο Α Σ 47. Λύκος (ΛιΛΗ, Ο Ι Η ΚΩΣτα...) — 48. Ἀ- Δ Σ Λ νάφη, Ἐθνος, Ὀρ- ΕΥΡΩΤΑΣ ΣΙΝΑ, ἈΡΗΣ, ΡΙΝΗ φεύς, Ἄρπια, Ἰθρ, =Οουζα = α - εο - αιο Ν Π Ν = Πάν μέτρον ἄριστον. Α Ο Ι — 49. Πᾶς μὴ Ἐλ- Π Σ Α λην βάρβαρος. — 50. Ἡ συνείδησις ἐλέγχει (ι σὺν ι δις εἰς ἔλ ἐν χί).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Α γταλλάσσω ταχυδρ. δελτάριά μετ' Ἀε- σπινίδας, πανταχόθεν, ἀπ' εὐθείας. Πρωτὸν καλλίνας καὶ τοποθεσίας. Ἡ διεύ- θυνσις μου: Δίδα Μυρσίνη Π. Ἀλεπουδέλη, Ἡράκλειον (Κρήτης). (1Α', 57)

Π ρώτην φοράν ἐμφανίζομένη εἰς τὰς στή- λας τῆς φιλιτάτης «Διαπλάσεως» χαί- ρετὸ ὅλον τὸν Διαπλάσιομον. Παιδικὴ Χαρά (1Α' 58)

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ ΙΣ ΦΥΛΛΟΥ [Ἰδὲ τὴν λῶον εἰς τὴν σελίδα 121]

ΑΘΗΝΑΙ: Μαρ. Κομνητός, Ὀλυμ. Κ. Νικο- λῶν, Ἀργύρος Π. Γουτσάκης, Γ. Κ. Χατζηγιάννης, Ἡλ. Σπ. Κανίλλης, Ν. Σ. Ἀποστολάκης, Γ. Α. Μακρυμανώλης (12, 13) Μιχ. Ἀθ. Παπαγεωργίου, (12-13) Πολυξένη Μ. Ἀργυρίου, Ἐλλη. Ἐμ. Με- μετα. ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Μαρία Χ. Μανουράκη (12, 13) Ε. Θεοφανίδης, Μ. Π. Γαργάνης.

ΕΠΑΡΧΙΑΝ

ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Τούλα Παπαχρονιοπούλου. ΑΝΔΡΟΥ: Α. Μ. Λεοντόπουλος (12) Α. Κωνσταντ. ΒΟΛΟΥ: Γ. Κ. Λιαλιάντοπουλος, Π. Κ. Λιμαν- τούπουλος, Ἀνα. Παπαθανασίου, Ἀν. Α. Ζαμπάλας (12-13).

ΓΑΛΛΑΞΕΙΔΙΟΥ: Κ. Βλάμης. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σπ. Σμαρτάς, Ἀρ. Γ. Θεοχάρης. Μασία Φούλη, Αἰκατερίνη Ν. Μασοῦ. ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ὁδ. Σ. Γαλιάνος. ΣΥΡΟΥ: Φωκ. Χρ. Βουγιόπουλος. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Σοφία Ν. Αργυρή. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Χαρ. Γ. Ἀποστολίδης, Α. Μ. Με- χαρλίδης, Μανφ. Γ. Μανώλης, Ν. Α. Καθερινιώτης, Ἀναστ. Γ. Ἀδριανού, Στ. Παύλος, Χρ. Α. Γερακίνης.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Παν. Κ. Οικονομίδης (11). ΚΑΙ-ΡΟΥ: Ν. Σιαδάς. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Κομ. Κομνητό- γλου (12-13). ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Θ. Ι. Κουσιανίδης. ΠΟΡΤ-ΣΑΪΤΑ: Βασιλίσσα τῆς Κύπρου (12). ΠΥΡΓΟΥ (Βουλγαρίας): Πουλιχέρια Π. Μουστο- γιάννη (11, 12).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐδρόνων ὁδῶν τὴν λῶον τὰ ὀνόματα ἐτιθη- σαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐληρωθήσαν οἱ ἐξῆς δῖο: ΑΝΔΡΕΑΣ Α. ΖΑΜΠΑΛΟΣ, ἐν Βόλῳ, καὶ ΠΟΛΥΞΕΝΗ Μ. ΑΡΝΙΩΤΟΥ ἐν Ἀθήναις, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ μίαν τεμνητὴν ἕκαστος, ἀπὸ τῆς Ἀπριλίου ἀρχομένην. Πλεονάζοντες ἐπ. 20 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμὸν, οἱ ἀποστέλλονται ἐνευ δεκαετίου τὴν λῶον δὲν ἀναφέρονται, οὗτοι οἱ ἀποστέλλονται πενταετίου ἀντὶ δεκαετίου. (Ἰαματιστικὸν ὁδωμικὸν 10 παρὰς ἰσοδυναμεί μετ' 5 λεπτά· ὅσοι διὰ 10 λεπτά χρειάσται γεαμματιστικὸν 20 παρὰς).

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ [Φαίδωνος]

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα

Τέσσαρα κομψότατα ὁμοίμορφα βι- βλίδια, μετ' ἀκριβῆ ἐξοφυλλῶν, ἐπὶ καλοῦ γάρτου, ἐκ 200 σελίδων. Ἐκαστον φρ. ἢ φρ. 3. Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, φρ. ἢ φρ. 10

Στέλλονται ἐπὶ συστάσει ἀμέσως πρὸς τὸν ἐμβαζόντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυ- δρομικῆς ἐπιταγῆς, πρὸς τὸν κ. Γρηγ. Ξενοπούλου, 38 ὁδὸς Ἐδριπίδου, Ἀθήνας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ Ὑπνοσκόπιο ἐπὶ τοῦ Ἰακώβου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὄφρησις καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικῶς: Ἐξωτερικῶς: Ἐτησίαν... φρ. 8,— Ἐξάμηνος... 4,50 Τρίμηνος... 2,50 Ἐτησίαν... φρ. 10,— Ἐξάμηνος... 5,50 Τρίμηνος... 3,— Δι' ἀνδρομαί ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἰανουαρίου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ἸΑΡΥΘΗ Τ.Ο. 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20. Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λσκ. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον Ἐτος 33ον.—Ἀριθ. 16

ΑΙ ΠΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑ-ΚΡΑ [Ἀεροναυτικὸν μυθιστόρημα ἐπὶ Lucien de Grilly]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια) Περίληψις τῶν προηγουμένων: Ὁ Λωδευκατικὸς ἀεροπόρος Λουκιανός, μετ' ὁμο- πλάνον ἰδίαν κατασκευῆς, πηκτεῖ εἰς τὸ χω- ριον Πακερέτ-λε-Βαλλόν, οἱ κάτοικοι τοῦ ὁποῦν τῷ κάμνον ἐνθουσιάζη ὑποδοχῆν. Κατόπιν ὁδηγεῖται εἰς τὸ Ἀμαρκεῖον, ὅπου γίνεται ἐορτὴ πρὸς τιμὴν του, καὶ ὁ Πάρε- ὀρος τὸν προσφωνεῖ καὶ τὸν συγχάρει ἐξ ὀνό- ματος τῆς Ἀημοικῆς Ἀρχῆς καὶ τῶν κατό- κων. Ὁ Λουκιανὸς ἐξακολου- δεῖ τὴν διήγησίν του:

Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, συγκεκμημένος μέχρι δα- κτύλων, μού ἔπεινε ἕνα πο- τῆρι. Ἐτσουγγρίσα- μεν, ἐνῶ ὁ Κρᾶ-Κρᾶ ἐ- βύθιζε τὸ ράμφος του εἰς ἕνα μέγαλο δοχεῖον πῦθ τοῦ ἔχον φέρη. Αὐτὸ ἐπρο- κάλεσε γέλια. Ἐπειτα μ' ἐκύτταξαν ὅλοι καὶ ἐνόησα ὅτι ἤθελαν νὰ ὀμιλήσω. Τοὺς εἶπα, ὅτι ὁ ἀδελ- φός μου ἦτο ἀξιωματικὸς καὶ ἐτι ἐγὼ θὰ ἤμουν πολὺ εὐτυχὴς νὰ ὑπηρετήσω ἀρ- γότερα εἰς σῶμα στρατιω- τικῶν ἀεροπόρων. Καὶ εἰς τὸ τέλος ἐφώνησα μετ' ὅλην μου τὴν δύναμιν καὶ μετ' ἡν καρδίαν μου: — Ζήτω ἡ Γαλλία! Ζήτω τὸ Πακε- ρέτ-λε-Βαλλόν!

Ζητῶν τὴν χεῖρα τοῦ κ. Δημάργου, ἐφώ- ναξας: ἐμπρός! καὶ ὁ κόραξ μου ἐπα- νέλαβε τὸ θριαμβευτικὸν του κρᾶ-κρᾶ. Ἡ ἐκίνησις δὲν ἐπέτυχε μετ' ὁ πρώ- τον. Ἐδέησε νὰ καταβῶ καὶ νὰ διορθώσω τὴν θέσιν τοῦ ἔλικος. Ἐπειτα, μετ' ἕνα ὄρθον ἐκ μέρους τοῦ κρεοπώλου καὶ τοῦ διανομέως, ἠσθάνθη τὸς ἐμπρο- σθίους τροχοὺς νὰ ὑψώνονται ἀπὸ τὸ ἔ- δαφος. Ἐτροβήξα τότε τὸ ἐπάνω σχοι- νίον, ἡ μεγάλη ὀμβρέλλα ἐσχημάτισα θηλάκιον ὅπου εἰσώρμησεν ὁ ἀήρ, καὶ ἀ- νυψώθη. Οὐρανομήκεις ζητωκραυγαὶ ἐ- χαιρέτισαν τὴν ἀνάβασίν μου: — Ζήτω ἡ Γαλλία!

βενζίναν. Ὁ δὲ φαρμακοποιὸς μού ἔδωκε τρεῖς μεγάλας φιάλας μετ' ἑρσινολάδο διὰ τὸν κινήτῆρά μου. Ρετινολάδον δια- γέστατον, ἀπὸ ἐκείνου τὸ ὅποιον μετα- χειρίζεται καὶ ὁ Πωλὸν διὰ τὸν περι- στροφικὸν του κινήτῆρα. Τί καλοτυχία! Ἄφου ἐβεβαιώθη ὅτι ὅλα ἦσαν ἐν τάξει, ἀνέβηκα κ' ἐκάθησα εἰς τὸ μο- νοπλάνον μου. Ὁ ὑπηρετὴς τοῦ κρεοπώλου καὶ ὁ διανομέως προσεφέρθησαν νὰ με σπρώξουν διὰ τὴν ἐκκίνησιν. Ἐδέχθη... Καὶ ἀφου ἐσφιγξα ἀκρόην μίαν

Ἐφρευγα, ἀπεμακρυνόμεν μετ' ἐκείνην ταχύτητα. Μετ' ὀλίγον ἐπέρασα ἐπάνω ἀπὸ τὸ χωρίον καὶ εὐρέθη εἰς τὴν ἀ- γνωστον ἐξοχὴν. Εὐτυχὴς ὁ Κρᾶ-Κρᾶ, μετ' ἡν πειρὰν του, μετ' ἡν γνῶσιν του καὶ μετ' ἡν μνή- μην του, μ' ἐδοθή. Διὰ νὰ με διευθύνῃ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ, ἤλλαξε θέσιν εἰς τὸ σκαλοπάτι του. Διὰ τὸ ὅλοι οἱ ἀεροπόροι νὰ μὴ ἔχουν μαζί των ἕνα κόρακα ἡμε- ρον;

Μού ἐφαίνετο ὡς τὸ φυ- σικώτερον πρᾶγμα τοῦ κό- σμου νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ Ραινοῦ, εἰς τὸ σπιτί μας, δι' οὐρανιαν ἐναερίων ὁδῶν. Ἐπανέβλεπα τὸ Μουρμε- λῶν, τὸ Σαλόν, τὸ Ἰπερ- ναί, καὶ ὠνεροπολοῦσα τὰ μεγάλα ταξείδια πῦθ θὰ ἔκαμνα... Ἐσχεδιάξα νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Πηλοπο- νησ, νὰ λάβω μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας, ἔπειτα εἰς πετάξω εἰς τὴν Αἴγυπτον, νὰ ἰδῶ τὰς Πυραμίδας, τὴν Σείγγα, τὸν Νεῖλον... — Κρᾶ-κρᾶ! κρᾶ-κρᾶ! — Τί εἶνε; — Κρᾶ-κρᾶ, κρᾶ-κρᾶ, κρᾶ-κρᾶ...

Ὁ κόραξ μού ἔδειχνε τὸ σπιτί. Μετ' ὀλίγον τὸ εἶχα λησμο- νόση... Ἄλλ' ὁ Κρᾶ-Κρᾶ, ὁ ὁποῖος εἶχε χορτάσει ταξείδι, ἔδλεπε ὅτι ὄριζε νὰ νυκτώσῃ... Χωρὶς αὐτὸν, ὁ ἀεθρὸς εἰς τὸ Παρίσι καὶ θὰ ἐσκάλωνα ἴσως εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου Ἀἰφελ, ὅπως ὁ κόμης Λαμπέρ. Κάμνω τοὺς ἀπαιτουμένους χειρι- σμοὺς καὶ κατέρχομαι ἀπὸ τὰ ὑψη μου... Τώρα εἶμαι ἐπάνω ἀπὸ τὸ μικρὸν δάσος... Νὰ ἡ ταράτσα... Ὡ Θεέ μου! νὰ ἡ θεία Ὀλυμπία μετ' ἡν κηπουρὸν... νὰ καὶ ἡ Βαβέτα μου τρέχει, καὶ ὁ Μπόμπ, τὸ σκυλάκι μου, πῶ γαυρίζει... Τραβῶ τὸ κάτω σχοινί τῆς ὀμβρέλ-

λας με δύναμιν... Και κατέρχομαι κανονικώς μέχρι του εδάφους.

Ο Κρά - Κρά έσφυρα έναντιον του Μπόμπ. Κ' έγώ σκλώνω στην άγκυλιά μου την Βαβέτα. Θά με μαλλώση άρα γε πού κατέκτισα τον άέρα, πού την έτράμαξα, καθώς και την θείαν Όλυμπίαν, Καθόλου!

Με φιλεί πρώτα και έπειτα μου λέγει: — Άλλη φορά θά με πάρης και μένα. — Ναι, Βαβέτα' ς' άλλο ταξείδι χωρίς άλλο!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Μετά το ταξείδι μου εις Πακερέτ-λε-Βαλλόν, το μακρότερον αναέριον ταξείδι, άλλε - ρε - τ ο ύ ρ, το όποϊόν έκαμην ως τώρα άεροπόρος - ρεκόρ παγκόσμιον! — δέν έσυλλογιζόμην άλλο παρά το μέγα σχέδιόν μου... την Ήλιούπολιν!... Νά λάβω μέρος εις τους άγώνας της Αιγύπτου... να φθάσω κατ' άρχάς αναέριος εις το Κάιρον, ύπεράνω όρέων και θαλασσών... και να νικήσω κατόπιν εις τα διάφορα άγωνισματα με όλον τον φοβερόν συναγωνισμόν του Λατάμ, του Ρουζιέ, του Μπαλσάν, κτλ.

— Ο Πωλάν, έλεγα, εύρίσκειται εις την Άμερικην, καθώς και ο Βράιτ' ο κόμης Λαμπέρ μένει εις το Πά και ο Φαρμάν εις το Μουρμελών... Ίδου έξω του άγώνος τέσσαρες αντίπαλοι, και όχι βέβαια από τους μικρότερους... Ωρισμένως ή τύχη μ' εύνοεί. Και έπειτα, έν διαγωνισθώ διά το βραβείον των άνιβατών, θά επιτόχω ώστε να μείνη επί του άεροπλάνου μου ή Βαβέτα. Η Βαβέτα εινε βάρος έλαφρόν, βάρος πτεροϋ... Και άν διαμαρτυρηθούν, θά δεχθώ να παραλάβω επί πλέον και τον Κρά - Κρά, πού επιτέλους εινε και αυτός ένα βάρος.

Δέν άμφέβαλλα περί της επιτυχίας. Άλλ' οι γονείς μου δέν άπέκρυπτον την άνησυχίαν των, τους φόβους των. Έλυπούμην πολύ όταν ή μαμμά μου έλεγε: — Μείνε, Λουιζιανάκη μου, και πρό πάντων μην πάρης μαζί σου την Βαβέτα... Θέ μου! τα δυστυχήματα εινε τόσον συχνά! ή άεροπλοία έπροξένησε τον θάνατον τόσων ήρώων!.. Φαντάσου να σās έχανα και τους δύο!..

Ο μπαμπάς ήτο σχετικώς ήσυχώτερος.

Κατά βάθος εθαύμαζε την μηχανήν μου, όπως την εθαύμασε και ο μηχανικός, ο όποιος ήλθε να την εξετάση. Αυτός έπήνεσε πολύ την στερεότητα των πτερώγων μου και το εύφύεστατον εκείνο πηδάλιον, το όποϊον έπατεύθη με μίαν όμβρέλλαν. Μίαν μόνον παρατήρησιν έκαμην: Ο κινητήρ του Κρά - Κρά, κατά την γνώμην του, ήτο πολύ άδύνατος, ο δε έλιξ, καμωμένος με δύο κουπιά, δέν έδιδε τα καλλίτερα άποτελέσματα. Έχρησιάζετο, — πάντοτε κατά

την γνώμην του, — κινητήρ δυνάμειω πέντε ίππων τουλάχιστον και έλιξ ειδικής κατασκευής.

Ένθ' έπεθεώρουν λεπτομερώς κ' επιδιδόθωνα, όπου εινε ανάγκη, το μονοπλάνον μου, εις το όποϊον προσέθεσα και μίαν θέσιν διά την Βαβέταν, ο μπαμπάς παρήγγελλεν εις το Παρίσι ένα άληθινόν έλικα και ο μηχανικός μου έτοποθετούσεν ένα θαυμάσιον τρικύλινδρον περιστροφικόν κινητήρα, δώδεκα ίππων άν άγαπάτε! Η μηχανή μου έπλουτίσθη άκόμη μ' ένα μαγνήτην και με δύο επιμήκη δοχεία διά την βενζίναν και διά το λάδι. Ήμπορούσα τώρα να παραλάβω εκατόν λίτρας και να διανύσω χωρίς διακοπήν χίλια χιλιόμετρα!

(Έπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

ΤΟ ΞΕΦΤΡΩΜΑ

«Αυτιά και μάτια, παιδάκια μου, να έχετε, άλλα στόμα σās έδωκε ο Θεός και στόμα να μην έχετε, μάς έλεγε κάθε τόσο ή Κυραμάνα μου' ν' άκούτε και να βλέπετε μοναχά και να σωπαίνετε' όταν σās ρωτοϋν, τότε ν' άποκρίνεστε και τότε πάλι να μασούτε τα λόγια σας. Μη χώνεστε στας όμιλίες των μεγάλων' εκεί πού δέν σās σπέρνουν, να μη ξεφουτρώνετε.

«Έτσι έκανα κ' έγώ όπως κάμνετε κάποτε και σεις, μάς ειπε μία φορά, όταν ήμουν μικρή, κ' έφαγα ξύλο από τη μάνα μου πού έβαλα και στον κόρφο.

Και άρχισε να μάς διηγείται πώς της ξεφυγε ένας παιδιακίσκος λόγος στα μικρά της χρόνια, πού χάλασε τόσες καρδιές, — και τα δικά της τα μούτρα ξεχωριστά.

«Έίχαμεν, μάς ειπε, στο σπίτι μας τραπέζι' ε ένα θεϊο του πατέρα μου, πού πέρναγε διαβατικός άπ' το χωριό μας, κ' ή μάνα μου, γιατί ήταν πολύ φιλότιμη ή μακαρίτισσα, δέν ήξευρε πώς να ευχαριστήση τον άφέντη της. (Έτσι έλεγαν τότε οι νυφάδες και τους πεθερούς και τους άνδρθεϊους και τ άνδραδέλφια.) Έβαλε λοιπόν γρήγορα, — γρήγορα κι' έξαρμύρησε ένα ψάρι παστό, έπλασε στη στιγμή και μία λαπατόπητα, έσπασε και καμπόσα αυγά μάτια κ' έκαθήσαμεν όλοι να φάμε. Ο θεός μας έτρωγε στα γέρα, έπειδή ήταν και πεινασμένος από το δρόμο, άλλα ή μάνα μου του έκανε συχνά - πυκνά την πολιτική της: «Φάε, αφέντη, πάρε αυγά, δέν έφαγες τίποτα, αφέντη, πού στα χίλια χρόνια σ' είδαμε στο σπίτι μας! — Έφαγα, νύφη, της έλεγεν εκείνος, του Θεού τα καλά, τί τα ήθελες τόσα, δέν ήμουν ξένος». Έκείνη πάλι τα δικά της. Μου

πέρασε τότε από το νοϋ μου πώς ή μάνα μου δέν εινε ιδη πόσο έφαγε ο θεός μας και άδικα τον κατηγορούσε πώς δέν τίμησε το τραπέζι της. «Νά σου πώ, μάνα, της λέγω, μη τον αναγκάζης το θεϊο' έφαγε και ψάρι πολύ, και τέσσερα μωρά μάτια μου! (ήταν κι' άψιά ή μακαρίτισσα...) «Νά σου δείξω έγώ, μου λέει, πώς να μάς μετράς τες χαφιές μας!» και εϋθός μου τραβάει μίά άναξερβα με το χέρι της, πού μου φάνηκε ο ούρανός σποντύλι.

«Ο θεός μου σηκώθηζε να με ύπερασιπθώ και να με βγάλη από τα χέρια της. «Α! νύφη της φώναζε, παιδι εινε, τόσο του έκοψε» και τρόμαξε ο καϊμένος να με μερώση από το κλάμα μου και από το παράπονό μου, γιατί το έπηρα βαρεία και για το ξύλο πού έφαγα μπροστά στο θεϊο μου και γιατί ύστερα κατάλαβα πώς μου ξεφυγε ένας άπρεπος λόγος.

«Όλα σου καλά, νύφη, της λέει στο τέλος ο θεός της, μα το φαγι μου το έβγαλες από τη μύτη!»

«Νά ιδήτε ύστερα, παιδιά μου, ξαναφύτρωσα πιά εκεί πού δε μ' έσπεραν!» — Άγρια μάνα ειχες, Κυραμάνα, της ειπαμεν.

— Θεός χωρέσ' την, μάς άποκρίθηκε' γι' αυτό και τα έπτα παιδιά της βγήκαν φρόνιμα.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΩΣΑΪΚΑ

Η ΣΑΠΟΥΝΟΦΟΥΣΚΑ

Μ' ένα φύσημα έγεννήθη Και θαρρεί το τρυφερό Πλασματάκι, όπου άνεβαίνει Πώς θα ζή όλον τον καιρό.

Μοιάζει σφαίρα κρουσταλλένια, Σάν αστέρι λαμπρό, Πού κυλάει, περνάει, και πάει Στον αιθέρα σιωπηλό.

Και σή λάμψη της πού λάμπουν Πρίσματα λογίων, λογίων Δες: Παλάτι μαγεμένο Νάνε, ή θήκη πετραδιών;

Σκαλιστός μιν εινε κόσμος, Πού έχει ή Τέχνη βάλει εκεί Λίμνες, δάση, ρόδα, κ' έχει Τούβρανό οφι μαγική;

... Μα ένα κάτι θρυφαλλίζει Τόση χάρη, και, οτι κλει Δάση, ούράνια, όλος ο κόσμος... Σ' ένα δάκρυ άμείως σβύει!

(Judith Gautier).

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΝΟΙΞΙΣ

Άγαπητοί μου,

Σ' ελπίζωμεν ότι ο προχθεσινός παροξυσμός του χειμάνος, — εκείνος ο ψυχρός βορρής, εκείνο το χιονόνερον, εκείνα τα πυκνά σύννεφα πού μάς έκρυψαν τον ήλιον τρεις όλοκληρους ήμέρας, — ήτο ο τελευταίος, τα ξεψυχίσαμετα... Σήμερον ο ήλιος λάμπει πάλιν και θάλπει ανοιξιάτικος. Πάντοτε, λέγουν, κατά την Ίσημεριαν, ο καιρός πρώτας ήμέρας του Μαρτίου, ο καιρός χαλά και ο χειμών άνανεούται. Έπειτα ή ανοιξίς ανακτά το κράτος της όριστικώς. Και μολονότι πολλοί άπαισιόδοξοι προφητεύουσιν άκόμη δεινά, ως ελπίζωμεν ότι το ίδιον θα συμβή και φέτος, ότι ο άγριος και βαρύς αυτός χειμών έτελείωσε.

Τι φοβερός, αλήθεια, ο έφετεινός χειμών! Κρύα, πάγοι, άνεμοι, βροχαι, χιονία άλλεπάλληλα και το χειρότερον, επιδημία. Αυτή ή κατηραμένη μηνιγγίτις! Άκόμη κρατεί τα Σχολεία των Άθηνών κλειστά. Δέν θάνοιζουν, φαίνεται, παρά μετά το Πάσχα. Και διά να μη χάσουν το έτος οι μαθηταί, θα τους κρατήσουν έναδύ μηνας το καλοκαίρι. Κατά πᾶσαν πιθανότητα, αι εξετάσεις θα γίνουν άρχας Αυγούστου και αι θεριναι διακοπαι θα περιορισθούν μόνον εις ένα μήνα. Καλοκαίρι με σχολείων, με μαθήματα, με εξετάσεις, θά εινε κάπως βαρύ διά τους μαθητάς. Άλλ' εινε βέβαια προτιμότερον να στενοχωρηθούν όλίγον παραπάνω, παρά να μείνουν δυό χρόνια εις την ιδίαν τάξιν. Όσον δε διά το αναγκαϊόν διάλειμμα, διά την μακράν και συνεχή άναπυσιν πού χρειάζεται ο μαθητής κάθε χρόνον, νομίζω ότι αρκετά άνεπαύθησαν οι μικροί Άθηναίοι τον χειμώνα και θάναπαυθούν άκόμη ένα μήνα και πλέον.

Και τι μήνα! Άπό τα μέσα του Μαρτίου έως τα μέσα του Απριλίου. Την ωραιότεραν εποχήν, την καρδιάν της άνοιξως. Με Σαρακοστήν, με Μεγάλην Έβδομάδα, με Πάσχα, με Έκκλησιαν, με εορτάς, με πανηγύρεις, και προπάντων με την μεγάλην πανήγυριν της φύσεως, πού άρχίζει τώρα. Μακάρι να ήσαν πάντοτε ελεύθερα τα παιδια να χαίρωνται την θαυμασίαν αυτήν εποχήν, να μην εινε υποχρεωμένα να κλείωνται εις το Σχολείον, ούτε εις το σπίτι διά να μελετοϋν, άλλα να τρέχουν έξω, να κατεβαίνουν εις το Φάληρον, να πηγαινουν εις την έξοχήν, να διημερεύουν παίζοντα εκεί, να κάμνουν μακρινούς περιπάτους

και άνδρομάς. Άλλ' όχι να περιορίζονται εις τας διασκεδάσεις του σπιτιού και της πόλεως, εις τους άπογευματινούς χορούς, εις τα τσάγια και εις τους κνηματογράφους. Το όποϊον, δυστυχώς, κάμνουν εις τας Άθήνας τα περισσότερα παιδια, και τώρ' άκόμη πού έχουν όλην την ελευθεριαν να πλησιάζουν και να γνωρίζουν την φύσιν.

Γνωστός χρονογράφος, άγαπών να περιπατή, παρεπονείτο προχθές διά την έρημίαν των έξοχικων περιπάτων. Και έρωτούσε: τί κάμνουν λοιπόν αυτά τα παιδια, τα όποια ή επιδημία άπήλλαξε τώρα από το σχολείον; Δέν έρχονται εδώ έξω, να ιδούν τα θαύματα πού κάμνει αυτήν την εποχήν ή φύσις; Μόνον τας Κυριακάς και μόνον τάπογεύματα θά στιβάζωνται άγεληδόν εις τα μολυσμένα τράμ διά να πηγαινουν ως την Άλυσσιδα, να συνωστίζωνται εκεί εις κανένα θεατράκι και να επιστρέφουν την νύκτα; Πού εινε οι ώραιοι πρωϊνοί και μνημεριατικοί περιπατοί των υπό τον ζωογένον ήλιον της άνοιξως; Και τί τα θέλουν τα ποδαράκια των παρά διά να πηγαινουν πεζή μακρού, όσο το δυνατόν μακρότερα, εις τα δάση, εις τα λειβάδια, εις τους λόφους, εις τες ρεμματιές, καθ' όμιλους, διά να μη φοβώνται κακόν συναπάντημα, και χωρίς να έχουν ανάγκην το τράμ, παρά το πολύ - πολύ διά την επιστροφήν; Είμαι τώρα σχεδόν μόνος εις την ωραιότεραν έξοχήν των Άθηνών. Ο ήλιος μεσουρανεϊ θαυμάσιος και μόλις μία έλαφρά αύρα πνέει μυρωμένη. Βλέπω εις την περιοχήν δύο - τρία παιδια πού πετοϋν άετούς, και άλλα τόσα πού γυμνάζονται εις το άλμα. Αυτά τα έξη παιδια δέν έπρεπε να εινε έξηντά, εκατόν, διακόσια; Τα άλλα πού;

Αυτά περίπου έλεγεν ο Άθηναίος χρονογράφος. Άκούσατε τα και σεις, άφοϋ διά σās τα έλεγεν. Είμπορεί να σās ωφελήσουν. Και χρησιμοποιήσατε την ελευθεριαν σας, διά να χρηήτε την ανοιξί με τα όλα σας!

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΗ ΓΡΑΜΜΗ

Για μία στιγμή Ίσα γραμμή όλα σταθίτε να γυμνασθήτε.

Έν - δυό εμπρός α! σαν στρατός, κανείς νομίζει, λαμπρά βαδίζει.

Πάντα, παιδια, θάρρος, καρδιά. Σεις στην Πατριδα καμάρι, ελπίδα.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

Περίληψις των προηγουμένων: — Ο μικρός Λουδοβίκος Κορμάς αναλαμβάνει τυχαίως μίαν συνωμοσίαν κατά του στρατηγού Ναπολέοντος Βοναπάρτου, ήδη Πρωτόν Υπάτου. Εις την ταβέρναν της μητέρας του, ήκουσε τρεις συνωμοτίας, κλεισμένους εις τον οικίον του ήπουν, να λέγουν ότι ή άμαξα του Υπάτου θ' άνεινιάσαστο εις τον άέρα από άνθρώπων των, την ώραν πού θα έπερνούσεν από την οδόν Σαιν - Νικαίλ, διά να υπάγη εις την Όσεραν. Άλλ' ο Βοναπάρτης ήτο ο έχθρός του μικρού Λουδοβίκου... Τι έπρεπε να κάμη τώρα πού εινε εις χείρας του την ζωήν του;...

Αν δέν έλεγε τίποτε, αν δέν έκινείτο, μετ' όλίγα λεπτά ο Πρωτός Υπάτος θα ήτο νεκρός. Θα εξεδίκει τον φόνον του πατρός του, θα έθήρει τον φόνον του όποιον πρό πέντε έτών ειχε δώση εις την μητέρα του, επί των βασιμίδων της Έκκλησίας του Αγίου Ρόκκου. την νύκτα της 13 Τρυγητού. Άλλα συγχρόνως ένεφανίσθη πρό των όφθαλμών του Βοναπάρτου κατά την γέφυραν του Λόδι, ή ήρωϊκή μορφή του στρατηγού, εϊσερχομένου Οριαμβευτικώς εις το Μιλάνον επί του λευκού του ίππου, του ενδόξου Βοναπάρτου, του νικητού του Μαρέγκου, τον όποϊον έλόκληρος ή Γαλλία άνευφήμησε φρενιτιωδώς όταν κατέλαβε το Κεραμαϊκόν.

Αφότου ειχε την τιμήν να φέρη την στολήν του στρατιώτου, αι ιδέαι του Λουδοβίκου εϊχον μεταβληθί. Όπως όλοι οι καλοί Γάλλοι της εποχής εκείνης, δέν ήμπορούσε παρά να αγαπή και αυτός τον θαυμάσιον εκείνον άνθρωπον, ο όποιος ένεσάρκωνε την ιδέαν της νίκης και της δόξης της πατριδος. Και δια πρώτην φοράν, κατά την κρίσιμον εκείνην στιγμήν, ο μικρός είδε καθαρά τί συνέβαινε μέσα του' και κτυπήσας με το πόδι το έδαφος εφώνασεν, ως ναπεκρινετο εις κάποιον, ο όποιος τώ έλεγε το εναντίον: — Όχι, όχι! ο Βοναπάρτης δέν εινε πλέον έχθρός μου! ο Βοναπάρτης εινε το πνεύμα της Νίκης, ο άρχων της Γαλλίας. Δέν πρέπει να πόθων!

Την στιγμήν εκείνην, γειτονικόν ώρα - λόγιον, έν τη αιγή της νυκτός, ανέδωσε τρία κτυπήματα. Οκτώ παρά τέταρτον. Ήτο σχεδόν ή ωρισμένη ώρα διά την αναχώρησιν του Βοναπάρτου από το Κεραμαϊκόν. Δέν είδιστας πλέον, ειχε κάμη την απόφασιν του. Θα έσωζε τον Βοναπάρτην, εάν δέν ήτο πολύ άργά...

Με όλην την ταχύτητα των ποδών του, ο Λουδοβίκος ήρχισε να τρέχη, εις ότου, χωρίς να σταματήση πουθενά, εφθασεν ασθμαίνων εις την Πλατεϊαν Καρουζέλ.

Έχει μόνον εστάθη μίαν στιγμήν. Τι έπρεπε να κάμη; Να τρέξη βέβαια εις το Κεραμεικόν και να ζητήση να παρουσιασθή εις τον Βοναπάρτην... Άλλ' ήτο άρα γε άκόμη καιρός; ή άμαξα δεν θα είχε φύγη; Έφθασε τρέχων εις το Κεραμεικόν, και προς μεγάλην του χαράν, ειδεν εις την αυλήν του ανακτόρου την ύπατικην άμαξαν, περιμένουσαν και περιστοιχιζομένην υπό στρατιωτών.

Ένας λοχίας των φρουρών τον ήρώτησε τι θέλει. — Γρήγορα, ειπε προς τον ύπαξιωματικόν, ειδοποιήσατε τον στρατηγόν Βοναπάρτην ότι θέλω να του όμιλήσω άμείως. Ο λοχίας, βλέπων τον μικρόν έκείνον στρατιώτην ώχρόν, πνευστιώντα, με στολήν κατασκονισμένην, ό όποιος έξητούσε να ιδή τον Πρώτον Έπατον, τον έξέλαβε διά τρελλόν ή μεθυμένον και ήρχισε να γελά.

— Έσύ, του ειπεν, έσύ, μάτια μου, θέλεις να παρουσιασθής στον Πρώτον Έπατο; Μά τί έστοχάσθηκες; ότι μπαίνουν στο Κεραμεικό όπως μπαίνουν στην καζάρμα; Κάμε γρήγορα μεταβολή και πήγαίνε, παιδί μου, να ξεμαθύσης! — Μά, κύριε λοχία, επέμεινε ό Λουδοβίκος, σās βεβαιώ ότι είνε πολύ σοβαρόν... (*) Δεν πρόπει να έξέλθη ό Βοναπάρτης. Πρόκειται περί της ζωής του.

Ο λοχίας δεν συνεκινήθη διόλου από αυτήν την διαβεβαίωσιν.

— Ο Πρώτος Έπατος, ειπε με θυμόν, έχει τους γροναδιόρους του δια να τον φυλάξουν και δεν του χρειάζονται παιδιά του στρατού. Το καλό λοιπόν που σου θέλω, είνε του το γρηγορότερο, για να μη σε χώσω και στη φυλακή.

Και όμιλών όλονέν, ό άγριος λοχίας έπιασε τον Λουδοβίκον από τον ώμον και τον επέταξεν έξω, με όλας του τάς διαμαρτυρίας.

— Τι κτηνος! έσυλλογίσθη ό μικρός αν μείνω όμως εδώ, είνε ικανός να με φυλακίση καλλίτερα να σταθώ έξω, εκει που θα περάση ή άμαξα, και να προσπαθώ να την σταματήσω.

Έξήλθε και έτρεξεν εις την γωνίαν της οδού Σαιν-Νικαίν. Έκαί, έξωθεν του αριθμού 9, ένα κάρον φορτωμένον βαρέλια και ένα άλλο άμάξι κενόν, συννηνωμένα κατά πλάτος, άπετέλουν, τρέ-

πον τινά τυχαίως, έμπόδιον, οδόφραγμα. — Να το! έσυλλογίσθη ό Λουδοβίκος' αυτά που άκουσα, θα γίνουν πραγματικώς αν ή άμαξα φθάση ως εδώ χωρίς να κατορθώσω να την σταματήσω, ό Βοναπάρτης είνε χαμένος.

Ο Λουδοβίκος ήξευρε ότι ό Πρώτος Έπατος είχε την συνήθειαν να κάμη την άμαξαν του να τρέξη όλοταχώς, και ήρχισε να φοβήται μήπως αι κραυγαί του δεν θα ήσαν τόσο ισχυραί ώστε να σταματήση ό άμαξηλάτης, ή μήπως ή συνοδεία, ή όποια προηγείτο της άμάξης, θα τον απεμάκρυνεν από εκει πριν προφθάση ναναγγείλη τον κινδυνον.

Ένώ, άηληπισμένος, ήτοιμάζετο να επιστρέψη εις το παλάτι και να κάμη νέαν άπόπειραν, παρετήρησεν ότι εύρισκετο ακριβώς απέναντι της οικίας, όπου έπρόκειτο να γίνη ή έκρηξις, και τότε

«Ο Λουδοβίκος έξώρμησε και με μίαν δυνατήν κλωτσιάν...» (Σελ. 128, στ. γ')

του ήλθε μία άλλη ιδέα, τολμηρά ιδέα, σχεδόν τρελλή...

Αν ήμπορούσε να κόψη το φυτίλι, το όποιον θα μετέδιδε το πυρ εις τα βαρέλια της πυρίτιδος, θα έσωζεν άσφαλότερα τον Κοντοδεκανέα, και είχε καιρόν να δοκιμάση, διότι ή άμαξα δεν είχε ξεκινήση άκόμη από το Κεραμεικόν.

Ο Λουδοβίκος έξήτασε προσεκτικώς την οικίαν. Όλα της τα παράθυρα ήσαν κλειστά. Έφαινετο άδειανή, άκατοίκητος. Χαμηλά όμως, πλησίον του πεζοδρομίου, ό Λουδοβίκος παρετήρησεν ένα φεγγίτην, του όποίου το φύλλον δεν ήτο κλεισμένον από μέσα. Το έσπρωξε και το άνοιξε. Χωρίς να συλλογισθή ούτε στιγμήν τον κίνδυνον εις τον όποιον έξετίθετο, έντελώς προσεληνωμένος εις τον σκοπόν του, δηλαδή εις την αντί πάσης θυσίας σωτηρίαν του ανθρώπου έκείνου, τον όποιον έως τότε έθεώρει έχθρόν του, — έξώθη εις τα κάγγελα του μικρού έκείνου ίσο-

γείου παραθύρου, και, χωρίς εις την λεπτότητα του σώματός του και την ευκινησίαν του, κατώρθε να περάση ολόκληρος. Και έστάθη εις το στενόν πεζούλι, κρατούμενος με τα χέρια από τάς παραστάδας και διαστάζων αν έπρεπε να πηδήση. Διότι δεν έδλεπε καλά μέσα, και δεν ήξευρε τί άπόστασις τον έχώριζεν από το πάτωμα.

Επιτέλους το άποφάσισεν, έκλεισε τα μάτια και άφισε τα χέρια του, παρακαλών τον Θεόν να τον βοηθήση... Ούτως έπεσεν από ύψος είκοσι περίπου πιδών επάνω εις δερμάτια και εις σακκία, τα όποια έμπόδισαν να κτυπήση πολύ. Οταν έσηκώθη, κάπως ζαλισμένος, έσυλλογίσθη μετά χαράς ότι ή τύχη έφαινετο εύνοική και έκύτταξε δια να ιδή που ήτο.

Υπό το φως, το όποιον είσρηχετο άμυδρόν από τον φεγγίτην, ειδεν ότι εύρίσκετο εις έν υπόγειον δωμάτιον, το όποιον ήτο καρβουναποθήκη. Άλλά ήτο κλειδωμένον; και συνεχινώναι άρα γε με το άλλο υπόγειον, όπου θα εύρισκοντο τα βαρέλια της πυρίτιδος; Αυτό ήτο το ζήτημα!

Ήλαφήςας τους τοίχους και το έδαφος, ό νεαρός στρατιώτης άφηκεν άσθενή κραυγήν χαράς: μία θύρα, μ' έσκωριασμένα σιδηρικά, υπεχώρησεν εις την ώθησί του και τή επέτρεψε να ιδή, εις το άκρον ενός διαδρόμου, ένα άνθρωπον, ό όποιος, γονατισμένος και σκυμμένος, υπό το φως κεντρικόν φαναρίου, σκεπασμένον χωρίς προσφύλαξιν με χαρτί, έφαινετο

κυττάζων προσεκτικώς το έδαφος.

Αναμφιβόλως και προφανώς, ό άνθρωπος αυτός έπεριμενε την κατάλληλον στιγμήν δια να κόψη το φυτίλι, όπως είχαν ειπή οι συνωμότες της ταβέρνας.

Την ίδιαν στιγμήν, μακρινός κρότος άμάξης ήκούσθη εις το υπόγειον. Ο άνθρωπος με το φανάρι και ό Λουδοβίκος έκαμαν την ίδιαν σέψιν: ό κρότος έκείνος ήτο της άμάξης του Βοναπάρτου.

Ο Λουδοβίκος είδε τότε τον μυστηριώδη άνθρωπον ν' άνοιγη ένα γυαλί του φαναρίου του και να πλησιάση έρπων το φυτίλι, το όποιον ήτοιμάζετο να κόψη. Ο κρότος του κυλισματος των τροχών έπλησίαζε. Και ήκούετο καθαρά ό κλάπασμός των ίππων της συνοδείας.

Ο Λουδοβίκος έξώρμησε τότε από την σκιάν του τοίχου, όπου έκρύπτετο, έτρεξε κατ' ευθείαν προς τον συνωμότην, και με μίαν δυνατήν κλωτσιάν, έστειλεν εις την άλλην άκραν του υπόγειου το

φανάρι, τα γυαλιά του όποίου έθραύσθησαν εις τον τοίχον.

Κατάπληκτος από την έξαφνικην αυτην έπέμβασιν, την όποιαν δεν έπεριμενε βέβαια, ό συνωμότης έμεινε προς στιγμήν ακίνητος. Άλλ' άκούων τον κρότον της άμάξης, ή όποια έπλησίαζεν, ώρμησε μανιώδης κατ' έκείνου, ό όποιος ήθέλησε να έμποδίση την έκτέλεσιν του καταχθονίου του σχεδίου.

Τότε μία άνισος πάλη συνήφθη εις το

σκότος μεταξύ του άνδρός και του παιδιού. Και ό μικρός, φυσικά, δεν έβράδυνε να υποκύψη. Έπεσεν υπό το βάρος του δολοφένου, και εις την πτώσιν ή κεφαλή του έκτύπησε δυνατά εις τον τοίχον. Το αίμα ήρχισε να ρέη και μετ' έλιγον ό Λουδοβίκος έλιποθύμησε.

Χωρίς να χάση στιγμήν, ό άλλος, έλεύθερος τώρα, τρέχει εις το φανάρι, το όποιον δεν είχε σβύση έντελώς, το άρπάζει, ανάπτει το φυτίλι και φεύγει με

όλην του την ταχύτητα δια μίαν μικράν κλίμακος. Την ίδιαν στιγμήν, ή άμαξα διέρχεται με καλπασμόν προ του φεγγίτου, το στρατιωτικόν άπόσπασμα, το όποιον έκλεισε την πομπήν, περναί επίσης, και μερικά δευτερόλεπτα παρέρχονται... Είνε ό άπαιτούμενος χρόνος δια να καθέλον το φυτίλι και να μεταδώση το πυρ εις τα βαρέλια της πυρίτιδος... (Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

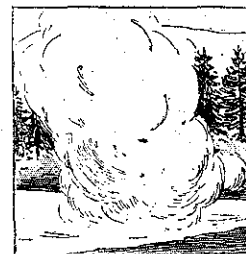
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργον γάντι

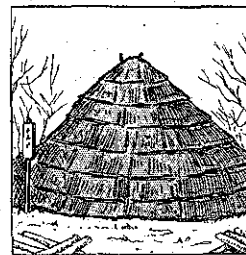
Ένας άνθρωπος από το Βradsey, συνεπεία δερματικής άσθενείας, ειδεν, εις το διάστημα δώδεκα έτηών δύο φορές, το δέρμα της δεξιός του χειρός να ξεκολλά ολόκληρον και να βγαίνη σαν γάντι! Η φωτογραφία μας παριστά το δέρμα αυτό, ανέπαφον και άκέραιον, όπως έξήλθε την δεύτεραν φοράν. Κατά τους ιατρούς, ή περίπτωση είνε μοναδική εις τον κόσμον.

Πηγή θερμού ύδατος

Εις το Yellowstone Park των Ηνωμένων Πολιτειών, υπάρχει μία πηγή, της όποιας το νερόν εύρισκεται διαρκώς εις κατ' άστασιν βρασμού. Οι κάτοικοι της συνοικίας από την πηγήν αυτήν προμηθεύονται ζεστόν νερόν δια τάς οικιακάς των χρείας; το όποιον είνε δι' αυτούς μεγάλη οικονομία καυσίμου ύλης.

Πρόχειρα φυκτήρια

Εις τάς βορειοδυτικάς άκτάς της Ιαπωνίας βλέπει κανείς πολλούς κωνοειδείς όγκους, τους όποιους μακρόθεν έκλαμβάνει ως άχυροκαλύβας. Είνε περιώροι σωροί χύονος σκεπασμένοι με φάθος, όπου οι κάτοικοι παρακλώνουν με-

γάλας ποσότητας ιχθύων, δια να διατηρουνται τον χειμώνα μέχρι της άνοιξιν. Τα πρόχειρα αυτά φυκτήρια είνε ομολογουμένως πρακτικώτατα.

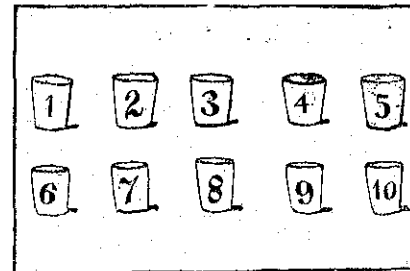
Και άλλη στολή

Έδου σήμεραν και άλλη στολή, ή όποια δεν είνε, όπως φαίνεται, ούτε άποκρηάτικη, ούτε παληάτικη. Είνε άπλούστατα ή στολή των άμερικανών κακούργων, των καταδικασμένων εις καταναγκαστικά έργα. Και όπως ή των Άγγλων καταδικών, την όποιαν είδατε προχθές, άποτελείται και αυτή από δίχρωμον ύφασμα ίδιορρόθμου σχεδίου... προς διάκρισιν.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

Α') Πρόβλημα

Έδου δέκα ποτήρια ήριθμημένα. Πρόκειται να τα τοποθετήσετε εις δύο σειράς από πέντε ποτήρια ούτως, ώστε ό αριθμός, ό όποιος υπάρχει επί έκάστου ποτηρίου, να είνε πάντοτε κατώτερος του προς τα δεξιά του και του υποκάτωθεν του, όπως είνε δηλαδή και τώρα. Και υπ' αυτών τον όρον, θα προσπαθήσετε να τα τοποθετήσετε κατά δύο διαφόρους τρόπους.

Β') Παίγνιον

Εστιάη υπό του Δουραμίτου Τηλεγράφου

ΓΡΙ	ΔΗΣ	ΡΗ	ΒΥ	ΔΙ
ΤΕΡ	ΘΟΥ	ΦΟΣ	ΨΙ	ΛΟΣ
ΚΥ	ΧΟ	Ι	ΠΟ	ΚΟΣ

Να συναρμολογηθουν αι άνωτέρω συλλοβαί, ώστε να σχηματισθουν πέντε λέξεις σημαίνουσαι: Άρχαίον μουσικόν και ποιητήν, σημείον της σφάιρας, αρχαίον ιστορικόν, Μούσαν και Πνευματικήν Άσκησιν.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή άναγνώστης της Διαπλάσεως, από τάς Άθήνας, τάς Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, είμπορεί να σταλή τάς λύσεις εις το γραφεϊόν μας (38, οδός Ευριπίδου), συνοδευών την αποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθουν. Αναλόγως δε του ποσού το όποιον ήπαποτελεσθή από τα δεκάλεπτα, θα έγγράψωμεν και πάλιν δια κλήρου μερικους λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν, τον πρώτον κληρωθόμενον δι' έν έτος, τους δε λοιπούς δι' έξαμηνίαν ή τριμηνίαν. (Εάν κληρωθή συνδρομητής, ή συνδρομή του θα παραταθή).

Λύσεις της Μαγικής Εικόνας και του Παγνίου του 14ου φυλλαδίου

α') Το κεφάλι της χήνας εύρίσκεται εις τον άριστερόν βραχίονα, και ακριβώς εις τον άγκώνα του μαγείρου φαίνεται δε δλέκλινος, αν ή άριστερά πλευρά της εικόνας γίνη βάσις.

β') Αι ζητούμενα λέξεις είνε: Άρτα, Καραϊσκάκης, Λεωνίδας, Μιλτιάδης.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταί, παρακαλοϋνται, δια να μη παραπίτη το φύλλον των, να δηλώνουν άμέσως την νέαν των διεύθυνσιν εις το Γραφεϊόν μας, άποστέλλοντες και 50 λεπτά δια την έκτύπωσιν της νέας ταινίας. Άλλως δεν εύθυνόμεθα δια την άπόλειαν του φύλλον.

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου σελ. 120.

